

нищо, що ты неможеш!“ и тогача, като позна, че не е нищо, ще може и той да каже съ смиренный Ном господъ: „отнапредъ само слѣшахъ за тебе съ ухо, а сега тѣ види и око-то ми.“

За това съ утѣхъ пзлно гледаніе Бога, който станъ человекъ, чудно говори на лютиргіиъ апостолъ Павелъ въ свое-то посланіе; а евангелистъ Маттей отъ тайнъ-тѣ вечериъ води кзвъ начало-то на христово-то страданіе, кзвъ жалостнъ-тѣ молитвѣ на блонъ, и кзвъ тѣжно-то предаваніе и кзвъ петрово-то отричаніе. На такова страшно мѣсто спира са евангеліе-то, и укореніе-то противъ кдѣ съсъ скрѣшеннъ-тѣ хайдѣшкѣ молитвѣ за мѣнава херѣвимскѣ-тѣ пѣснь: „прійми ма, сыне божій, да имамъ днесъ участіе въ твоиъ-тѣ тайнъ вечериъ, защото не щѣ да кажѣ на твои-тѣ не-пріятели тайны-тѣ, нито щѣ та цѣлѣнъ както юда, а ми както хайдѣкъ-а припознавамъ тѣ: помани ма господи въ царство-то си.“

И вмѣсто обикновеннъ-тѣ похвалнъ пѣснь на майка-та божіа пѣе са ирмосъ на утренній-а канонъ, за да бы са чрезъ споманъ-а за вечериъ-тѣ христовѣ по добрѣ приготвили сѣрца-та ни, да ѣ пріемнѣтз: „дойдете, вѣрни, на високо мѣсто, да са насладимъ съ господарѣвъ-тѣ госвѣ и безсмертнъ-тѣ трапезѣ, съ възвышены умова, отъ рѣчи учащи са познати рѣчь, кола-то са пакъ върнала кзвъ Бога отца, и конъ-то възвеличаваме.

Кога владика-та слѣжи на великій четвъртъкъ, тогача споманъ-а за тайнъ-тѣ христовѣ вечериъ

СВЯТЫЙ ВЕЧЕРИЙ-1860